

Christoph

aneb boj za svobodu

Františka Ekrťová

Vareal de fleur gon hardel garvela-
Odvaha je květ v srdci bojovníka

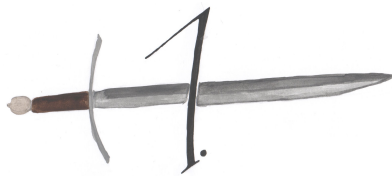

Zbraně řinčely, koně ržáli, šípy svištěly. Bitva se chýlila ke konci. Už bylo rohodnuto, ale malá skupinka odvážlivců se bila dál a to přímo ve středu bojiště, i když znali konec. Tiorští vyhráli a ta skupinka “hrdinů”...

Po týdnu namáhavého putování se ta malá skupinka stala součástí stáda otroků v jednom menším tiorském městečku, kam byli od vojska prodáni. Jedním z otroků byl Lukas. Velmi schopný afolský bojovník. Jako otrok byl přidělen k nejhorší práci - lámání kamenů v dolech Beyonských hor. Ale Lukas byl schopný a asi za tři roky se vypracoval na místo velelomce. Byl sice stále otrok, ale ostatním nadřazený. Také nemusel lámat kameny.

Stejně ho tenhle život nebavil. Byl daleko od domova, přátel a příbuzných, nepočítáme-li muže, se kterými byl zajat a se kterými se stejně nesměl stýkat, a práce byla ve srovnání s vojenskou službou velice nudná. Proto se rozhodl utéct. Nebylo to tak nemožné, jen to chtělo kuráž a odvahu, které Lukas nepostrádal.

Lukas začal nový život (a našel si ženu).

Po dvaceti letech poblíž vesnice Ureka

Christoph se vracel z lovu. Ze šťastného lovu. Měl mladého koloucha a dva divoké holuby. Dokonce zahlédl kance, ale na toho si netroufl. Omlouval si to tak, že by to mohla být samice a později by mohl s ní ulovit i “chutné” potomstvo.

Vynořil se z lesa na mýtince, na jejímž druhém konci stál malý, ale útulný domek a chlév. To byl Christophův domov, ale teď vypadal nějak cize. Nebyly slyšet žádné domácí zvuky, uvědomil si Christoph. Bylo ticho. Nepříjemné ticho. Christoph se rozeběhl k domu. Prudce otevřel dveře a ...nikdo.

Nikdo nebyl v celém domě, jak Christoph rychle zjistil. Ani otec Lukas, ani matka Iris. V chlévě nebyla stračena ani slepice. Christoph si sedl na lavici před dům.

“Co se stalo? Kde všichni jsou? Proč mě tu nechali?” Kládl si otázky. Žádná odpověď ale z nebe nespadla. “Hm...” přemýšlel nahlas, “možná je někdo unesl,” ale rychle tuhle možnost zavrhl. Nikdo k tomu

přece neměl důvod. Rodiče byli nenápadní přátelští lidé, ačkoli otec byl schopen zničit kohokoli, kdo by chtěl ublížit jeho rodině. Christoph ucítil v očích slzy. Začínali mu chybět víc, než by čekal. Najednou uviděl cosi, co se zalesklo nedaleko chléva. Byl to otcův meč a byl od krve. "Možná na ně někdo zaútočil," pomyslel si, ale než stihl začít přemýšlet, cosi na něj vrhlo stín. Byl to obří orel, který se snášel směrem k mýtince. Christoph rychle uskočil do stínu a přitiskl se ke zdi. Orel s tlumeným žuchnutím přistál před domem a silnými křídly zvěřil mračno prachu. Christopha si nevšiml. Zaujal ho ulovený kolouch, kterého Christoph nechal před domkem. Bez potíží ho spořádal vcelku. Pak se rozhlédl, zamával křídly a byl pryč.

Možná že rodiče odnesl ten orel. Měl přece na noze čerstvou ránu, mohl mu jí udělat otec tím mečem, pomyslel si. Nikdy takhle velkého orla nevyděl, ačkoli o jejich existenci slyšel.

Sedl si zády opřený o zeď prázdného domova. Těžce dýchal. Netušil, co bude dělat.

Christoph nebyl slaboch, ale vydržet ten nápor samoty, to bylo nad jeho síly. Že únoscem byl orel, to považoval za uzavřené a víc o tom ani nepřemýšlel. Nad záchranou už přemýšlel, ale až po dvou dnech byl schopen vyhrabat se na úroveň normálního života, sbalit si vše potřebné a vydat se do neznáma. Opravdu netušil kam, ale doma už z neznámého důvodu nechtěl

strávit ani minutu a tak se, bez rozloučení, vypařil z domu a vydal se prostě pryč doufaje, že na rodiče třeba narazí, že najde stopu. A pokud ne tak se stane hrdinou jako někdo z otcových příběhů a svrhne zlého krále. Toho, který pustoší štěstí v naší zemi. Toho, který plení bohatství poddaných jen pro zábavu a pro malichernou radost z moci. Ano, bude hrdinou. Rytířem s mečem a lukem na velikém koni, který jede v čele vojska, aby chránil chudé a slabé. Třeba i najde Viktora a přidá se do jeho vzbouřenecké skupiny, aby pomohl osvobodit zemi.

Christoph sice luk i otcův meč měl, ale zacházet uměl jen s lukem a to ne bůhvíjak dobře. Vlastně věděl, jak malou šanci má jako syn lesníka. Otec byl sice kdys rytířem, ale to bylo tak dávno a kdo si to pamatoval? Leda by potkal Viktora a jeho muže. To byli ti, kteří vzdorovali králi. Ale o těch se netušilo, kde jsou, protože Ligmatoris by je zničil, jakmile by je našel. Takové myšlenky se Christophovi honily hlavou, když putoval Velelesem. To byl obrovský pás hustého lesa táhnoucího se skoro přes celou Āfolu.

Večer si rozdělal oheň a opek si něco ze zásob, co měl s sebou. Usnul spánkem unaveného člověka.

Další den vypadal podobně jako ten první, akorát když večer shodil cestovní vak a sedl si, přemýšlel o tom, že už nikdy nevstane. Ráno ale vstal. Nohy už ho nebolely. Alespoň ne tolik jako včera. Nebyly na takový výkon zvyklé. Den proběhl bez větších událostí.